

猫を処方
いたします。

เชิญรับ
แมวเป็นยา
ที่คำนีเตอร์ด้านหน้า
ได้เลยครับ

จะเป็นอย่างไรเมื่อไปโรงพยาบาลแล้วไม่ได้ยา
แต่หมอกลับจ่ายแมวมาให้ช่วยรักษาหัวใจ!

อิชิตะ โซ เซียน
อาคิรา รัตนาภิรัต แปล

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

เชิญรับแมวเป็นยา
ที่ค่าน์เตอร์ด้านหน้าได้เลยครับ
猫を処方いたします。

อิซิดะ โซ

เขียน

อาคิรา รัตนาภีรัต

แปล

การมีแมวอยู่ในห้องที่เขาอาศัยอยู่คนเดียวแบบนี้
ให้ความรู้สึกแปลกประหลาด
พอมองดูดี ๆ จึงเห็นว่า มีข้าวของวางระเกะระกะ
หนังสือการ์ตูนและเกมถูกกองทิ้งไว้นาน
- อิซิดะ โซ

การอ่านดี้อร่าทุกเล่ม

เชิญรับแมวเป็นยาที่เคาน์เตอร์ด้านหน้าได้เลยครับ
猫を処方いたします。

p/coco/

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

猫を処方いたします。NEKO WO SHOHO ITASHIMASU.
Copyright © 2023 Syou ISHIDA
c/o The Applesseed Agency Ltd, Japan.
First Published in Japan in 2023 by PHP institute, Inc.
Thai translation rights arranged with PHP institute, Inc. through Emily Books Agency LTD.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7466-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิจิตรพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วิไลนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ วิศรดา นันทวิญญู
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม กรวิทย์ สันเต้
คอมพิวเตอร์ มณีนันท์ • พิสูจน์อักษร สิริรัตดา สุขทรัพย์, รมิดา แสงสวัสดิ์, พรทิพย์ รัชชทอง

คำนำสำนักพิมพ์

แมว สิ่งมีชีวิตที่ขนฟูเหมือนผ้าห่ม นุ่มนิ่มเหมือนตุ๊กตา ตัวเหลวเหมือนโมจิ น่ารัก ชี้อ่อน (?) บางทีก็ดูร้ายเกินคาดเดา ใครจะรู้ว่าสัตว์เลี้ยงตัวเล็กที่สูงไม่เกินเข่าจะมีอิทธิพลต่อเจ้าของได้มากขนาดนี้ ทาสแมวบางคนก็บอกว่าแค่ได้เจอแมวก็ก็นึกอ้อ ได้เติมพลังให้หายเหนื่อยล้า ถ้าแมวมีพลังช่วยรักษาแบบนี้จริง ๆ ทำไมหมอถึงไม่จ่ายแมวมารักษาแทนยาซะเลยละ

โรงพยาบาลโคะโคะโระ นากะเกียว คือคลินิกจิตเวช แปลก ๆ ที่คนแนะนำกันปากต่อปาก แต่มีเพียงคนที่หัวใจหนักอึ้งเท่านั้นที่จะเดินไปเจอตรอกลึกลับแห่งนั้น และเปิดประตูของห้องที่สองจากด้านในบนชั้นห้าได้ คลินิกแห่งนี้มีคุณพยาบาลท่าทางไม่เป็นมิตร และคุณหมอที่ดูไม่เอาจริงเอาจังเลยสักนิด แถมที่นี่ยังไม่ได้จ่ายยานอนหลับหรือยาคลายกังวล แต่จ่ายแมวตัวอุ่น ๆ ให้เป็นยาช่วยรักษาอาการ

และในยุคที่สังคมและคนรอบข้างบีบให้เรากดดันตัวเอง อย่างหนัก หรือผลักดันให้เราคิดว่าเหลือตัวคนเดียว บางครั้งในบางเวลาเราก็เผชิญปัญหาจนหมดกำลังใจ พอถึงตอนนั้นอย่าลืมยื่นมือไปไขว่คว้าอะไรบางอย่าง อย่าลืมส่งเสียงไปบอกใครสักคนว่าเรากำลังเผชิญความรู้สึกแบบไหน เพราะบางทีอาจมีแมวเหมียวยื่นอุ้งเท้ามาช่วยเยียวยาปัญหาในใจก็ได้

ถ้ามัน **เชิญรับแมวเป็นยาที่เคาน์เตอร์ด้านหน้าได้เลย**
ครับ...

สารบัญ

บทที่หนึ่ง	1
บทที่สอง	87
บทที่สาม	132
บทที่สี่	165
บทที่ห้า	213
ส่งท้ายจากผู้แปล	262
เกี่ยวกับผู้เขียน	264
เกี่ยวกับผู้แปล	265

บทที่หนึ่ง

คางวาระ ชูตะ แหวนหน้ามองอาคารพาณิชย์ซึ่งตั้งอยู่บริเวณ
สุดซอยมืดสลัว

หลังจากหลงทางอยู่นาน ในที่สุดก็มาถึงเสียที อาคาร
หลังนั้นถูกสร้างขึ้นราวกับจะเติมเต็มพื้นที่แคบๆ ระหว่างแมนชั่น
สองหลัง

“...ที่นี่หรอ”

เขาพิมพ์ด้วยความแปลกใจ

เดิมที่เขานึกสงสัยว่า สมัยนี้ยังมีสถานที่ที่ค้นหาในสมาร์ตโฟน
ไม่เจออีกหรือ แต่เมื่อได้มาเห็นจึงเข้าใจ บริเวณนี้แทบไม่มีแสง
แดดส่องถึง ท้องฟ้าที่ปกคลุมด้วยหมอกหนาก็ดูห่างไกลออกไป
บรรยากาศในซอยอับชื้น ตัวอาคารก็เก่าและสกปรก

“แล้วที่อยู่นี้ก็ประหลาดชะมัด”

เมืองเกียวโต เขตนากะเกียว ขึ้นไปทางทิศเหนือตรงถนน
ฟูยะโจ เลี้ยวทางทิศตะวันตกตรงถนนรูกะคุ ลงไปทางทิศใต้
ตรงถนนโทมิโคจิ เลี้ยวทางทิศตะวันออกตรงถนนทาโกะยาคุชิ

สิ่งที่เขาได้รับมาคือที่อยู่อันเป็นเอกลักษณ์ของเมืองเกียวโต
ทั้งที่มีชื่อชุมชนและหมายเลขถนนอย่างเป็นทางการ แต่ที่อยู่กลับ
บอกแค่ชื่อถนนซึ่งตัดผ่านในเมืองเพื่อระบุทิศเหนือ ได้ ตะวันออก
และตะวันตก หากเดินเลียบไปตามถนนแล้วค่อยเลี้ยว ก็น่าจะ

ไปถึงบริเวณใกล้เคียงจุดหมายปลายทางได้ แต่ถึงอย่างนั้นที่อยู่ก็คลุมเครือเกินไป ถ้าไม่ใช่คนท้องถิ่นคงหลงทางแน่ๆ

อันที่จริงกว่าจะมาถึงอาคารหลังนี้ เขาเลี้ยวซ้ายหลายครั้งและเดินวนในบริเวณใกล้เคียงอยู่นาน ขณะที่กำลังจะถอดใจก็เลี้ยวไปเห็นทางเข้าตรอกแคบๆ

ทำไมคนเกี่ยวโตถึงต้องเลือกใช้ที่อยู่คลุมเครือแบบนี้ด้วยนะ สำหรับตุตะซึ่งเป็นคนจังหวัดอื่น ชื่อถนนในเกี่ยวโตดูราวกับรหัสลับไม่มีผิด ถึงจะเป็นเพียงที่อยู่ แต่ก็ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นการกันไม่ให้คนนอกย่างกรายเข้าไปอย่างอ้อมๆ

ตุตะถอนหายใจอยู่ในซอยมืดสลัวนั้น

เขาพลอบใจตัวเองว่า ตอนนี้ยังเร็วเกินไปที่จะผิดหวัง ถึงตำแหน่งอาคารจะแย่ ก็เชื่อว่าผู้เช่าจะแยแสเสมอไป บางทีแมนชั้นรอบๆ อาจถูกสร้างขึ้นทีหลัง เพราะฉะนั้นคงจะเรียกว่าอาคารลับไม่ได้เสียทีเดียว

ทางเข้าอาคารเปิดอยู่ ไม่มีลิฟต์ แต่เห็นว่ามีบันไดอยู่ด้านหลัง อาจเพราะไม่มีคนอยู่จึงทำให้รู้สึกว้าวแสงจากหลอดไฟคู่มือสลัวและบรรยากาศน่าขนลุก พอเดินไปตามโถงทางเดินเขาก็สะดุดตากับแผ่นป้ายที่เรียงรายอยู่บนประตู ที่นี้เป็นอาคารพาณิชย์ซึ่งมีแต่บริษัทมาเช่า และทุกบริษัทก็ล้วนดูไม่น่าเชื่อถือทั้งสิ้น

อีกไม่นานเขาเองก็จะต้องลงเอยด้วยการโทรศัพท์หลอกคนแก่จากห้องในอาคารแคบๆ แบบนี้ละมัง

ตุตะมองเห็นอนาคตของตัวเองแวบหนึ่งแล้วรีบสะบัดหน้าไปมา เขามาที่นี่ก็เพื่อไม่ให้เป็นอย่างนั้น เขาเดินขึ้นบันไดไปยัง

ชั้นห้า บนชั้นนั้นมีห้องห้องหนึ่งติดป้ายไว้ว่า “โรงพยาบาล
โคะโคะโระ¹ นากะเกียว”

ประตูเฝ้าดูทั้งหนาและหนัก แต่พอเปิดออกกลับเบาจน
น่าตกใจ ชูตะลอบมองเข้าไปด้านในจึงเห็นว่าภายในโรงพยาบาล
สว่างกว่าที่คิด ตรงหน้าทางเข้ามีเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เล็กๆ
แต่ไม่มีใครอยู่

“สวัสดีครับ” ชูตะส่งเสียงเข้าไปด้านใน แต่มีเพียงความ
เงียบตอบกลับมา

อยู่ในช่วงพักหรือเปล่านะ เขากอดอกพลงคิดในใจ เขาไม่รู้
ทั้งเบอร์โทรศัพท์และอีเมลของที่นี่จึงติดต่อมานัดล่วงหน้าไม่ได้
“สวัสดีครับ!” ครั้งนี้เขาเอ่ยเสียงดังขึ้น

พยาบาลคนหนึ่งเดินออกมาพร้อมเสียงลากรองเท้าสลิปเปอร์
บนพื้นอย่างเร่งรีบ เธอเป็นผู้หญิงผิวขาวอายุประมาณยี่สิบปลายๆ

“คะ มีธุระอะไรคะ”

“ขอโทษครับ ผมมาหาหมอแต่ไม่ได้นัดไว้”

“เป็นคนไข้สินะคะ เชิญเข้ามาได้เลยคะ”

เธอพูดด้วยสำเนียงคันไซ² และน้ำเสียงผ่อนคลายตามแบบ
ของเกียวโต ทั้งที่ยังสาวแต่กลับพูดติดสำเนียงค่อนข้างชัด

เมื่อเข้าไปด้านในจึงเห็นว่ามิโซฟาเดี่ยวตั้งอยู่ พยาบาล
พาชูตะไปยังห้องตรวจโดยไม่ได้ให้นั่งรอที่โซฟา ห้องนั้น

¹ ภาษาญี่ปุ่น แปลว่า หัวใจ

² ภูมิภาคตอนกลางทางตะวันตกของเกาะฮอนชู ประกอบด้วย
หกจังหวัด แต่ละจังหวัดมีสำเนียงท้องถิ่นของตัวเอง

ขนาดเล็กกว่าห้องสูบบุหรี่ที่บริษัทเสียอีก เป็นห้องที่ดูเรียบง่าย ด้านในมีเพียงโต๊ะ คอมพิวเตอร์ และเก้าอี้เรียบๆ อีกสองตัว

ชุดะเริ่มกังวลยิ่งกว่าเดิมว่าที่นี่จะใช้คลินิกที่เขาว่าดีกันจริงหรือเปล่า

คลินิกจิตเวชทุกแห่งที่เขาเคยไปล้วนโง่โง่งและหูลู่หา ไม่ใช่อาคารเก่าที่ชวนให้ลังเลที่จะเดินเข้าไป แถมทุกที่ยังเป็นระบบนัดจองล่วงหน้าเท่านั้น แค่กรอกแบบสอบถามก่อนเข้ารับ การตรวจก็ใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว ถึงจะรู้สึกว้าใจคดีที่เข้าตรวจได้ทันที แต่จะว่าไปเขายังไม่ได้ยื่นบัตรประกันสุขภาพให้ดูเลยไม่ใช่หรือ

ผ่านด้านในเปิดออกแล้วหมอที่สวมเสื้อคลุมสีขาวก็เดินเข้ามา เขาเป็นหมอผู้ชายบุคลิกดีและท่าทางอ่อนโยน น่าจะอายุราวสามสิบปี

“สวัสดีครับ เพิ่งเคยมาที่โรงพยาบาลของเราครั้งแรกใช่ไหมครับ”

หมอยิ้มบาง ๆ เขาถามด้วยน้ำเสียงขุ่นมูกและแหลมเล็กน้อยซึ่งเป็นวิธีพูดที่ทำให้ความรู้สึกคุ้นเคยแบบคนเกียวก๊ว แต่ก็ได้ดูสนิทสนมจนเกินไป

“ว่าแต่รู้จักที่นี่ได้ยังไงหรือครับ”

“เอ่อ...”

ชุดะลังเลชั่วขณะ เขาคิดจะพูดกลบเกลื่อน แต่ก็ตัดสินใจตอบตามตรง

“ผมไม่ได้รู้จักจากคนรู้จักโดยตรงหรอกครับ แต่รุ่นพี่ในบริษัทที่ลาออกไปแล้วเล่าให้ฟัง เห็นว่าลูกค้า...ของลูกค้าของบริษัท

ที่ลูกพี่ลูกน้องของภรรยาของน้องชายรุ่นพี่ทำงานอยู่มารักษาที่นี่ เขาบอกว่าเป็นคลินิกที่ดีมากนะครับ”

พูดง่าย ๆ ก็คือนี่เป็นเรื่องไม่น่าเชื่อถือที่บอกต่อกันมาเป็นทอด ๆ ข้อมูลที่ได้มาก็มีแค่ชื่อโรงพยาบาล ที่อยู่คร่าว ๆ ซึ่งดูเหมือนรหัสลับ และรู้ว่าอยู่ชั้นห้าของอาคารเท่านั้น

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ชูตะมาคลินิกจิตเวช เขาเข้ารับการตรวจรักษาครั้งแรกเมื่อครึ่งปีก่อน

ตอนนั้นเขาก็ไม่ได้คาดหวังว่าอาการจะดีขึ้นหรอก เพียงแต่คิดว่าต้องพยายามทำอะไรสักอย่าง จึงเที่ยวไปหาหมอตามโรงพยาบาลที่ได้รีวิวดีบนอินเทอร์เน็ต สุดท้ายเขาก็ไปโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้บ้านและบริษัทจนครบทุกแห่ง

ด้วยเหตุนี้เขาจึงมาที่นี่ เพราะคิดว่าถึงจะเป็นแค่ชาวลิโอ ก็ไม่เป็นอะไร แต่ไม่คิดเลยว่าโรงพยาบาลจะอยู่ในสถานที่รกร้างแบบนี้

“อืม แะจิง ปกติเราไม่รับคนไข้ใหม่ะครับ เพราะที่นี่มีผมกับพยาบาลทำงานกันแค่สองคน”

หมอลถอนหายใจซ้ำ ๆ ด้วยท่าทางอ่อนโยน

ชูตะผิดหวัง ที่นี่ก็ไม่ได้อีกแล้วหรือ ทั้งที่พวกหมอลชอบบอกว่าเขามีอาการป่วยทางจิต แต่กลับแทบไม่มีหมอลคนไหนใส่ใจรับฟังเขาเลย

“จึ้นไม่เป็นไรครับ” พอลเอ่ยเช่นนั้น หมอลกลับผุดยิ้มและดวงตาก็ฉายแวววาวกับเด็กที่ชอบเล่นซนขึ้นมาทันที

“แต่เอาเถอะ ไหน ๆ ก็มีคนแนะนำมา ถือว่าเป็นกรณีพิเศษแล้วกัน”

ชูตะรู้สึกว่พื้นที่ที่แคบจนเข้าแทบจะชนกันนี้อัดอัดขึ้น
กว่าเดิม หมอหันไปทีโตะแล้วเริ่มเคาะแป้นพิมพ์คอมพิวเตอร์

“ช่วยบอกชื่อกับอายุด้วยครับ”

และแล้วการตรวจรักษาก็เริ่มต้นขึ้น

“คางวะ ชูตะ อายุยี่สิบห้าปีครับ”

“วันนี้อาการเป็นยังงัยครับ”

หมอดถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

ชูตะเริ่มประหม่าขึ้นมา เขาเคยเจอสถานการณ์แบบนี้มาแล้ว
ไม่รู้กี่ครั้ง หลังจากฟังเขาเล่าเรื่องราวภายในเวลาที่กำหนด หมอ
ทุกคนก็มักจะให้แต่คำตอบลวกๆ เหมือนกันหมด

ลำบากแยะเลยนะครับ คุณไม่จำเป็นต้องพยายามอย่างหนัก
หรอกครับ

เก่งมากนะครับที่มานี่ ขอขอบคุณมากเลยครับ

ไม่รู้เหมือนกันว่ทำไมหมอบางคนถึงเอ่ยขอบคุณเขาอย่าง
สุภาพ หลังจากนั้นเขาก็ได้แต่ยาตัวเดิมๆ สิ่งทีช่วยบรรเทาอาการ
ของเขาได้ไม่ใช่หมอ แต่มีเพียงยานอนหลับเท่านั้น

“ผม...”

นอนไม่หลับ หูอื้อ เบื่ออาหาร

เวลาคิดถึงเรื่องงานทีไรก็จะแน่นหน้าอก หายใจหอบ
กลางคืนก็นอนไม่หลับ เป็นอาการทั่วไปทีแสนธรรมดา แต่ครั้งนี้
เขาจะต้องอธิบายให้ดี จะได้จัดการสถานการณ์นี้ได้เสียที

ทว่าชูตะกลับเผลอเอ่ยความในใจออกไป

“ผมอยากลาออกจากทีทำงานครับ”

“อย่างนั้นสินะครับ”

พอมอบตอบกลับคำพูดพิมพ์คำของชูตะในทันที เขาก็สะดุ้ง
โหยง

“เอ่อ เปล่าครับ ไม่ใช่อย่างนั้น ผมไม่ได้อยากลาออก
แค่คิดว่าต้องทำยังไงถึงจะทำงานที่นี้ต่อไปได้ บริษัทที่ผมทำงานอยู่
เป็นบริษัทหลักทรัพย์ที่ค่อนข้างใหญ่และทำพวงงานโฆษณาด้วย
แต่ก็เรียกได้ว่าเป็นบริษัทมีด³ นะครับ”

“เข้าใจแล้วครับ”

หมอบเอ่ยด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งแล้วมียิ้ม

“ผมจะสั่งแมวให้ จากนั้นลองดูการไปสักพักนะครับ”

พูดเสร็จเขาก็หมุนเก้าอี้แล้วหันหลังให้

“คุณจิโตเสะ เอาแมวมาน้อยครับ”

“คะ” เสียงตอบรับดังมาจากด้านหลังผ้าม่าน แล้วพยาบาล
ผิวขาวคนเมื่อครู่ก็เดินเข้ามา ตอนอยู่ตรงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์
ชูตะไม่ทันสังเกตว่าเธอเป็นหญิงสาวที่มีดวงตาแวววาวเป็นเอกลักษณ์
แม้จะไม่ได้ดูโดดเด่น แต่ก็เรียกได้ว่าเป็นคนสวย พยาบาลมองชูตะ
ด้วยแววตาสงสัยเล็กน้อยแล้วหันไปพูดกับหมอบอย่างไม่เป็นมิตร

“คุณหมอนิเกะ แน่ใจแล้วหรือคะ”

“ฮ่าๆ ไม่เป็นไรหรอกครับ”

แต่หมอบกลับมีท่าทางอบอุ่นและเป็นกันเอง ช่างเป็น
โรงพยาบาลที่แปลกจริง ๆ ชื่อนิเกะของหมอบก็แปลกไม่แพ้กัน
หลังจากนั้นพยาบาลก็หิ้วกรงสัตว์เลี้ยงแบบพกพาขึ้นมาวางบนโต๊ะ

³ บริษัทที่ใช้งานบุคลากรเพื่อผลประโยชน์ของบริษัทอย่างไม่เป็นธรรม
และละเมิดสิทธิของแรงงาน

แล้วเดินกลับเข้าไปด้านในโดยไม่พูดอะไร กรงไบนั้นทำด้วยพลาสติก
ด้านข้างติดตาข่ายเรียบ ๆ

ในนั้นมีแม่วอยู่จริง ๆ

ชูตะงงไปหมด เขาตามเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดนี้ไม่ทันจน
พูดอะไรไม่ออก ได้แต่จ้องมองแม่วที่อยู่ตรงหน้า

แม่วจริง ๆ ด้วย

แม่วสีเทาธรรมดา ๆ ไม่มีลักษณะโดดเด่นเป็นพิเศษ เจ้ามืด
ทำให้มองเห็นไม่ชัดนัก แต่ดวงตากกลมโตของมันเป็นสีทองและ
กำลังเงยหน้ามองมาอย่างระแวดระวัง

“เอลละ คุณคางวะ เขาเป็นว่าลองใช้เจ้านี้ดูสักหนึ่งสัปดาห์
นะครับ”

“หา?”

“เดี๋ยวผมจะเขียนใบสั่งยาให้ เอาไปยื่นที่เคาน์เตอร์ประชา-
สัมพันธ์นะครับ”

“เออ...มีใบสั่งยาด้วยหรอครับ”

“แน่นอนสิครับ”

แม้จะพูดคุยกันเหมือนปกติ แต่สถานการณ์นี้ไม่ปกติเลย
สักนิด ชูตะเอ่ยถามพลางจ้องมองแม่วในกรง

“นี่แม่วหรอครับ”

“ใช่ครับ แม่ว”

หมอบตอบเหมือนนี้เป็นเรื่องธรรมดา ดูยังงี้ก็แม่วชัด ๆ แต่
ชูตะเริ่มไม่มั่นใจขึ้นมา

“แม่วตัวเป็น ๆ เลยหรอครับ”

“ใช่แล้วครับ แม่วช่วยได้เยอะนะ ว่ากันว่าแม่วคือยาที่ดีที่สุด

มาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว อ้อ หมายถึงแมวช่วยรักษาได้ดีกว่ายาตัวไหนๆ นะครับ”

ประหลาดเกินไปแล้ว จากนั้นหมอก็ตี้นกระดาดแผ่นเล็ก ๆ แผ่นหนึ่งให้ชู่ตะที่กำลังสับสน

“นี่เป็นใบสั่งยา กรุณาไปรับยาที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ แล้วกลับได้เลยครับ เจอกันใหม่สัปดาห์หน้า คนใช้ท่านอื่นที่นัดไว้มารอแล้ว เคารพครับ”

หมอผายมือไปที่ประตูราวกับจะบอกให้กลับไปได้แล้ว ทันใดนั้นชู่ตะที่อยู่ในอาการมึนงงเมื่อครู่ก็รู้สึกตัวแล้วส่งเสียงหัวเราะ

“ฮ่า ๆ ๆ อย่างนี้เอง อิม แบบนี้ที่เขาเรียกว่าสัตว์บำบัดไซ้ไหมครับ”

เมื่อครู่เขาตกใจที่เจอเรื่องแบบนี้กะทันหัน แต่จริงๆ แล้วเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกเลย นี่เป็นการปลอมประโลมจิตใจด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กับสัตว์ แม้ชู่ตะจะหัวเราะ แต่หมอไม่ได้แสดงปฏิกิริยาใดๆ เขาคงกำลังสังเกตทำที่อยู่

“การทำให้คนใช้ตกใจแบบนี้ก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของการรักษาเหโรคครับ อ้อ เข้าใจแล้ว เพราะอย่างนี้ถึงไม่เจอข้อมูลเกี่ยวกับโรงพยาบาลนี้ที่ไหนเลยสินะ บอกตามตรงว่าเมื่อกัสมองผมว่างเปล่าไปชั่วขณะเลย สั่งยาเป็นแมงงั้นเหโรค... น่าสนใจดีนะครับ”

ชู่ตะยื่นหน้าไปใกล้ๆ กรงแล้วมองเข้าไปด้านใน เจ้าแมวเบิกตาโตมองกลับโดยไม่หลบสายตา แม้ชู่ตะจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยงมากนัก แต่ดูเหมือนเจ้าแมวเองก็กำลังสับสน เขาจึงผุดยิ้มเจื่อน

“น่ารักดีนะครับ แต่ดูเหมือนแมวด่วนนี้มันไม่ชอบผมยังไงไม่รู้”

“หืม ไหนดูซิ”

หมอยิ้มแล้วยื่นหน้ามาใกล้จนแก้มแทบจะชนกัน ชูตะตักใจที่อีกฝ่ายเข้ามาใกล้ แต่ดูเหมือนหมอยังไม่รู้สึกละอะไร เขายื่นปลายจมูกไปแตะตาข่ายข้างกรงแล้วจ้องมองแมวในนั้น

“หืม ว่าไง ไม่เป็นไรใช่ไหม อืมๆ มันบอกว่าไม่เป็นไรครับ”

“หา มันไม่ได้บอกสักหน่อย ท่าทางมันกลัวออก”

“จั้นเหวอครับ ไหนดูซิ” หมอยื่นปลายจมูกไปแตะกรงอีกครั้ง เขาขยับเข้าไปใกล้มากจนชูตะหวั่นใจ “ว่าไง ไหวไหม ไม่มีปัญหาใช่ไหม”

หมอยกหน้าขึ้นแล้วเผยยิ้ม

“มันบอกว่าไม่มีปัญหาครับ”

“เอ่อ ไม่ใช่อย่างนั้นครับ แมวคงไม่ชอบคนที่ไม่คุ้นเคยกับสัตว์อย่างผม ถึงจะเป็นการบำบัด แต่ก็น่าสงสารมันออก”

“ไม่ต้องห่วงนะครับ ถึงจะไม่คุ้นเคยกับสัตว์ แต่แมวก็น่าออกฤทธิ์ได้ดีเยี่ยม ผมยังมีคนใช้รออยู่ เชิญครับ”

หมอยิ้มๆ แล้วลุกขึ้นยืน เขาหัวกรงมาวางลงบนตักของชูตะ

“เอ๊ะ เตี่ยวลี”

“แล้วเจอกันในอีกหนึ่งสัปดาห์ครับ”

เป็นรอยยิ้มที่ไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายตอบได้ ชูตะหอบกรงแล้วออกจากห้องตรวจทั้งที่ยังสับสน จะบอกว่าเขาถูกหมอกดดันให้ออกมาก็ว่าได้

ไม่มีใครนั่งอยู่ตรงโซฟาในห้องรับรอง ชูตะนั่งเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง แล้วมือสืขวาก็กวักเรียกจากตรงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เล็กๆ

“คุณคางาวะ เชิญทางนี้ค่ะ”

“คะ...ครับ”

รู้สึกเหมือนหลุดเข้าไปอยู่ในโลกภาพยนตร์เลย ชูตะมองซ้ายมองขวาเพื่อดูว่ามีกล้องซ่อนอยู่ตรงไหนหรือเปล่า

เขาเดินไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ด้วยท่าที่สับสนแล้ว พยาบาลก็มองหน้าเขาจากด้านหลังเคาน์เตอร์

“ขอใบสั่งยาด้วยค่ะ”

เขายื่นแผ่นกระดาษที่ได้จากหมอให้ตามที่เธอขอ แล้ว พยาบาลก็เดินหายไปจากเคาน์เตอร์

กรงสัตว์เลี้ยงแบบพกพาสั้นโคลงเคลง แถมยังหนักทีเดียว

แปลกดี ครั้งสุดท้ายที่เขาถือสัตว์ไว้ในมือคือตอนเป็นเวรให้อาหารกระต่ายสมัยอยู่โรงเรียนประถม เจ้าแมวยังคงสงบนิ่ง แม้จะถูกบังคับให้เล่นอะไรไร้สาระไปด้วย ชูตะเผลอยิ้มพลางคิดว่ามันเก่งจริง ๆ

พยาบาลเดินกลับมา ยื่นถุงกระดาษจากเคาน์เตอร์แล้วพูดว่า “นี่ค่ะ”

เมื่อถูกยัดเยียดให้ ชูตะจึงเปลี่ยนจากที่หอบกรงสองมือมาถือด้วยมือข้างเดียว ทำให้แมวเอนไหล่ไปข้างหนึ่งของกรง

“อ๊ะ โทษที เอ่อ ขอโทษนะครับ ของในถุงนี้คืออะไรหรือครับ หนักมากเลย”

“ของใช้ค่ะ ในนั้นมีเอกสารกำกับอยู่ อ่านให้ละเอียดด้วยนะคะ”

พยาบาลตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ สำเนียงเกี่ยวไตที่ควรจะอบอุ่นข้างฟังดูเย็นชาราวกับจะผลึกใสไร้สิ่ง ชูตะมองจากปากถุง

เห็นชามพลาสติก ถาด และถุงที่ดูเหมือนจะเป็นอาหารแมว
ของจำเป็นสำหรับการเลี้ยงแมวฉันหรือ ช่างเป็นการแสดงที่ใส่ใจ
รายละเอียดเสียจริง ละเอียดเกินไปจนเขาชักกังวลขึ้นมา

“ยังไม่จบอีกเหรอครับ นี่มันออกจะเกินไปแล้วนะ”

“ถ้ามีอะไรไม่เข้าใจ รบกวนถามคุณหมอค่ะ หายไวๆ นะคะ”

พยาบาลพูดตามหน้าที่แล้วก็หันทำงานอื่นต่อ

“เอ่อ”

“หายไวๆ นะคะ”

“เอ่อ”

“หายไวๆ นะคะ”

เมื่อถามอะไรอีกไม่ได้ ชูตะจึงใช้สองมือหอบสัมภาระออกมา
แค่เปิดประตูทั้งที่มีของเต็มสองมือก็ยากเต็มทีแล้ว

ชูตะงงไปหมดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นคืออะไรกันแน่

ผู้ชายท่าทางเหมือนนักเลงเดินมาจากอีกฟากของโถงทางเดิน
เมื่อเดินผ่านหน้าชูตะไป ผู้ชายคนนั้นก็เปิดประตูห้องข้างๆ

ทันใดนั้นชูตะก็สัมผัสได้ถึงสายตาที่จ้องมา ผู้ชายคนนั้น
กำลังมองมาด้วยสีหน้าแปลกใจราวกับอยากรู้อะไรสักอย่าง

ชูตะรีบเดินออกจากที่นั่น เขาทุลักทุเลกับการเดินลงบันได
พลางระวังไม่ให้ทรงเอียง เมื่อออกจากอาคาร กลับเหมือนอัปในซอย
ก็ลอยมาเตะจมูก นี่คือเรื่องจริง สัมภาระหนักๆ ที่หิ้วอยู่ในมือ
ก็เป็นของจริง

ชูตะได้ยินจากรุ่นพี่ว่าที่นี่เหมือนจะเป็นคลินิกที่ดี รุ่นพี่
ฟังมาจากน้องชาย น้องชายฟังมาจากภรรยา ภรรยาฟังมาจาก
ลูกพี่ลูกน้อง — คำเล่าลือเปลี่ยนไปทุกครั้งที่ยังผ่านไปยังอีกคนหนึ่ง

แม้เขาจะขยับเท้าเดินห่างออกไปทีละก้าว แต่การแสดงบทบาทเล็กๆ นี้อีกยังดำเนินต่อไป ตราบใดที่พยาบาลสาวเจ้าเสน่ห์คนนั้นไม่ไล่ตามหลังมาก็คงไม่มีเสียงตะโกนว่าคัดเหมือนการถ่ายละคร

เป็นการรักษาแบบลวกๆ จั้นหรือ หรือว่าจะเป็นการตัมตุ้นทั้งที่ตัวเองกำลังป่วย แต่สิ่งที่อยู่ในมือกลับเป็นแมว

อุตุส่าห์ดั้นด้นมา สุดท้ายก็ดันเจอโรงพยาบาลแปลกๆ เข้าจนได้ ชูตะยืมเยาะตัวเองจากที่ไหนสักแห่งที่ไกลออกไป

การหอบหิ้วสิ่งมีชีวิตข้างเป็นเรื่องยากลำบาก เดินข้ามทางม้าลายเร็วๆ ก็ไม่ได้ แถมของยังหนักเกินกว่าจะแบกไว้บนบ่า ชูตะใช้เวลามากกว่าสามสิบนาทีที่หอบกรงที่เจ้าแมวขยับตัวไปมาอย่างอึดอัดและกลับถึงอพาร์ทเมนต์ในที่สุด ระหว่างที่เดินมาได้ครึ่งทางเขาปวดแขนจนแทบทนไม่ไหว

เมื่อวางกรงลงกับพื้น ไม่รู้ว่าเจ้าแมวรู้ตัวแล้วหรืออย่างไร จู่ๆ มันก็ตะกุกกรงทันที จะปล่อยให้อยู่ในกล่องแคบนานๆ ก็น่าสงสาร ชูตะจึงเปิดประตูให้มัน

แต่แมวกลับไม่ยอมออกมา

“เป็นอะไรไปเจ้าเหมียว ออกมาสิ”

ชูตะพูด แต่มันก็ไม่ยอมออกมา เขานึกกังวลจึงยื่นหน้าไปมอง เจ้าแมวกำลังขดตัวอยู่ด้านในสุดของกรง

เป็นอะไรไปนะ ชูตะควานในถุงกระดาษและพบว่าในนั้นมีชามขนาดเท่ากันสองใบ พอเขย่าดูอาหารก็ได้ยินเสียงดังกุกกักดูเหมือนจะเป็นอาหารเม็ด

“เตรียมน้ำก่อนก็แล้วกัน”

เขาเติมน้ำจากก๊อกลงในชามแล้ววางไว้หน้ากรง แต่เจ้าแมวก
ก็ยังไม่ยอมออกมา

“จริงสิ มีเอกสารกำกับด้วยนี่นา”

ชุดะเหลือบมองท่าทีของแมวพลางอ่านแผ่นกระดาษที่อยู่
ในถุง

‘ชื่อปี เพศเมีย อายุราวแปดปี พันทาง ให้อาหารตอนเช้า
กับค่ำในปริมาณพอเหมาะ เตรียมน้ำไว้ตลอดเวลา เก็บอุจจาระ
ตามความเหมาะสม โดยทั่วไปให้ปล่อยไว้เฉยๆได้ กรุณาเก็บของ
ขึ้นเล็กๆ ที่แมวอาจกลืนเข้าไปให้มีดขีด รวมถึงของที่แตกได้
เช่น จานและแก้วน้ำ ควรระวังสิ่งของ เช่น กระถางต้นไม้ ด้วย
กรุณาอย่าปล่อยแมวออกนอกบ้าน’

เอกสารเขียนไว้แค่นี้ ชุดะอ่านทวนอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีข้อมูล
อะไรเป็นพิเศษ

“ช่วยจริง ๆ ฉันไม่เคยเลี้ยงแมวด้วยสิ จะดูแลมันจนครบ
หนึ่งสัปดาห์ได้หรอเนี่ย”

ถาดแบนกับทรายแมวต้องใช้งานอย่างไร แค่วางไว้เฉยๆ
แมวกก็เข้าไปทำธุระเองโดยไม่ทำห้องสกปรกหรือ อาหารต้องให้
แค่ไหน แล้วมันจะไม่ชวนก่่างแ่งเป็นรอยใช่ไหม

มีแต่เรื่องน่ากังวลเต็มไปหมด จะถามใครก็ได้ มีทางเดียว
คือต้องค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับห้องน้ำและอาหารแมวจากอินเทอร์เน็ต

อย่างน้อยเขาก็อู้ชื่อแมวแล้ว ชุดะคลานไปบนพื้น ยื่นหน้า
ไปมองในกรงแล้วเขาก็สบตากับดวงตาสีทองคู่ นั้น

“ชื่อปีใช่ไหม มานี่สิ ปี ออกมาเถอะ แกเป็นตัวเมียสินะ
หิวไหม เดี๋ยวฉันเทอาหารให้”

ตอนนี้ก็เป็นเวลาค่ำแล้ว ถ้าเป็นคนก็ได้เวลามือค่ำพอดี และก็คงเป็นเวลาอาหารสำหรับแมวเหมือนกัน ชูตะอ่านด้านหลัง ฤงอาหารแมวและค้นหาข้อมูลด้วยสมาร์ทโฟน พลางคิดว่าต้องให้อาหารแค่ไหน ทันใดนั้นเจ้าแมวก็นั่งโผล่หน้าออกมาจากกรงเล็กน้อย

“โอ้ ออกมาแล้วเหรอ”

แต่มันก็ผลุบกลับเข้าไปทันที อุตส่าห์ออกมาแล้ว แต่มันคงตกใจเสียงของชูตะ เขาจึงลองรอเฉยๆโดยไม่ส่งเสียง ผ่านไปสักพักเจ้าแมวก็นั่งโผล่หน้าออกมาครึ่งหนึ่งแล้วซ่อนตามองชูตะ ความเงียบบังดำเนินต่อไปราวกับทั้งคู่จะทดสอบความอดทนของกันและกัน ชูตะคิดว่าเจ้าแมวเหมือนกำลังทดสอบเขามากกว่ากำลังระแวงระวัง และเพราะนั่งอยู่ในท่าแปลกๆ เขาจึงเป็นเหน็บที่ขา แต่ก็อดทนไว้แม้เขาจะสันเล็กน้อย

ในที่สุดเจ้าแมวก็ก้มขาข้างหนึ่งก้าวออกจากกรง แต่ไม่ยอมวางเท้าลงที่พื้น สายตาราวกับจะบอกว่ามันพร้อมกลับเข้ากรงได้ทุกเมื่อ

ขอร้องละ ออกมาที่เถอะ ขาขาไปหมดแล้ว

ขณะที่ชูตะใกล้หมดความอดทนเต็มที่ เจ้าแมวก็นั่งเท้าหน้าลงอย่างแผ่วเบา เมื่อเท้ากลมๆ ยันลงบนพื้น เขาจึงเห็นรอยพับเป็นเส้นราวกับข้อมือเด็กทารกดูน่ารักไม่เบา มันค่อยๆ เดินออกมาทีละก้าว ทีละก้าว จนกระทั่งเห็นหางยาวแกว่งไปมา

แมวนี่ตัวใหญ่กว่าที่คิดแฮะ

นั่นคือสิ่งแรกที่ชูตะคิด เจ้าแมวที่ก้าวเท้าออกมาในห้อง ไม่ได้ตัวใหญ่ เพียงแต่เขาคิดว่าแมวน่าจะรูปร่างเพรียวบางกว่านี้ เพราะเขาเคยเห็นภาพแมวเดินลอดออกมาจากช่องว่างระหว่างกำแพง

เจ้าแมวนุ่มฟูคล้ายผ้าห่มสีเทา ถ้ามันมุดตัวลงไปในห้องแคบ ๆ คงจะเห็นเหมือนเป็นผ้าห่มโผล่ออกมาแน่ ๆ

ชู่ตะกัดฟันปลางเหยียดขาออกโดยระวังไม่ให้ตัวเองเซจนแมวตกใจ ขณะที่เขาบิดตัวด้วยความเจ็บปวดโดยไม่ส่งเสียง เจ้าแมวก็นำหน้าไม่รู้เรื่องรู้ราวแล้วเดินไปใกล้ซามใส่ น้ำ มันทำจมูกฟุดฟิดแล้วใช้ปลายลิ้นเลียกินน้ำ

ชู่ตะนวดขาที่เป็นเหน็บปลางมองเจ้าแมวอย่างประหลาดใจ ห้องของเขาไม่เคยมีเสียงน้ำกระเซ็นดังจ๋อม ๆ แบบนี้มาก่อน ดูเหมือนเจ้าแมวจะลดความระแวงระวังลงบ้างแล้ว มันมองไปรอบ ๆ ห้อง แล้วสายตาของมันก็หยุดตรงถุงอาหารแมวที่ยังไม่ได้เปิด

“ฮ่า ๆ ได้เลย รอเดี๋ยวนะ”

กินน้ำเสร็จก็จะกินข้าวอย่างนั้นหรือ ใบหน้าของชู่ตะผ่อนคลายขึ้นเมื่อคิดว่าเจ้าแมวนี้น่าใจง่ายดี

เขาเปิดถุงแล้วเทอาหารแมวใส่ชามอีกใบหนึ่ง เจ้าแมวนั่งรออย่างมีมารยาทระหว่างที่อาหารแมวไหลออกจากถุง ชู่ตะนึกว่ามันจะรีบกระโจนเข้าหา แต่เจ้าแมวกลับไม่ขยับไปไหนปลางมองเขาด้วยดวงตากลมโตที่เบิกกว้าง

“กินซะสิ น่าอร่อยดีนะ เอ้า”

ชู่ตะหยิบอาหารแมวที่คล้ายขนมกรุบกรอบขึ้นมาแล้วทำท่ากินให้ดู แต่เจ้าแมวกลับไม่ขยับแม้แต่หน่อย แก้มยังมองด้วยแววตาสงสัยราวกับกำลังคิดว่าทำอะไรของเขานะ

ชู่ตะรู้สึกกว่าตัวเองช่างใจง่ายเหลือเกินแล้วเอนตัวนอนหงายบนเตียง แกล้งทำเป็นไม่สนใจ แต่แอบมองการเคลื่อนไหวของเจ้าแมวด้วยหางตา

ในที่สุดเจ้าแมวกีย่องเข้าไปใกล้สามอาหารแล้วเริ่มกินเสียงกร๊อบ ๆ ดังขึ้นเบา ๆ ทั้งที่การมีตัวตนของมันช่างยิ่งใหญ่ แต่เสียงกลับเบามาก แมวเป็นอย่างนี้นี่เอง ชูตะนอนคิดอย่างเหม่อลอย

การมีแมวอยู่ในห้องที่เขาอาศัยอยู่คนเดียวเช่นนี้ให้ความรู้สึกแปลกประหลาด พอมองดูดี ๆ จึงเห็นว่า มีข้าวของวางระเกะระกะ หนังสือการ์ตูนและเกมถูกกองทิ้งไว้มานาน ในวันธรรมดาเขาก็แค่กลับห้องมานอนตอนกลางคืน พอถึงวันหยุดก็นอนอืดถึงบ่าย ทั้งที่ข้าวของก็มีไม่น้อย แต่กลับเป็นห้องที่หาเรื่องสนุกไม่เจอเลย

แน่นอนว่าในห้องไม่มีกระถางต้นไม้

ต่อให้มีจริง ๆ ก็คงเฉาตายไปแล้ว

ถึงอย่างนั้นชูตะก็ลุกขึ้นเก็บกวาดห้องหลังจากไม่ได้ทำมานาน เขาเก็บตะเกียบสำหรับข้าวกล่องร้านสะดวกซื้อและผ้าขวดน้ำพลาสติกที่ตกอยู่บนพื้นไปทิ้ง แล้วรวบรวมเสื้อผ้ากับนิตยสารไปไว้ตรงมุมห้อง

“อา จริงสิ อันนี้อันตรายสุดๆ เลย”

จู่ ๆ ยานอนหลับที่เขาวางทิ้งไว้บนโต๊ะตลอดเวลา ก็กลายเป็นของที่สร้างความยุ่งยากไปเสียแล้ว ชูตะเก็บยาทั้งหมดขึ้นมาแล้วใส่ไว้ในลิ้นชัก

หลังกินอาหารเสร็จ เจ้าแมวก็กินทำตามกลิ่นพลางเดินไปรอบห้องอย่างเชื่องช้า มันย่างเท้าเบาหวิวจนไม่รู้สึกลงน้ำหนัก แม้แต่น้อย การมองเจ้าแมวออกสำรวจทำให้เขาสบายใจ แม้จะเป็นวิธีรักษาที่ดั้งเดิมไปหน่อย แต่ก็ให้ผลดีเยี่ยม

ปกติแมวต้องนอนตรงไหนล่ะ โรงพยาบาลไม่ได้เตรียมที่นอน

แมวให้ ถึงฤดูนี้อากาศจะไม่หนาว แต่เอาผ้าฟลีซ⁴ มาวางขดไว้
ดีไหมนะ ไม่แน่มันอาจจะมุดเข้ามานอนที่เตียงเองก็ได้

ระหว่างคิดเรื่องเหล่านั้น เวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว แล้ว
คืนนั้นชูตะก็หลับไปโดยลืมกินยาเสียสนิท

ชูตะอุ้มกรงสัตว์เลี้ยงแบบพกพาไว้ในอ้อมแขนแล้ววิ่งขึ้นมา
ถึงชั้นห้าในพริบตา

เขากระโจนเข้าไปใน “โรงพยาบาลโคะโคะโระ นากะเกียว”
แล้วยื่นกรงไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เล็ก ๆ พลางหายใจหอบ
ตรงเคาน์เตอร์มีพยาบาลที่ไม่ค่อยเป็นมิตรคนเดิมนั่งอยู่

“มะ...แมว ผมอยากคุยกับหมอเรื่องเจ้าแมวนี่”

“คุณคงวาระ นัดของคุณคืออีกสี่วันข้างหน้า แมวนี้อยู่เหลือ
อีกสี่วันนะคะ”

“เฮ้อ นั่นแหละ ผมไม่เอาแล้ว” เขารื้อนรนและหายใจหอบ
จนขยับปากไม่ทัน “เอาเป็นว่าผมอยากคุยกับหมอ ก็ชั่วโง่ผมก็
จะรอ”

“งั้นเชิญที่ห้องตรวจเลยคะ”

“บอกแล้วไงว่าชั่วโง่ผมก็จะรอ...เอ๊ะ อะไรนะ”

“เชิญที่ห้องตรวจคะ”

พยาบาลพูดแค่นั้นแล้วก็หันหน้าทำงานต่อ ชูตะถึงกับอึ้ง
เขาออกจากที่ทำงานกลับไปยังอพาร์ทเมนต์ จับแมวใส่กรงแล้ว

⁴ หรือผ้าด้าลี คือผ้าที่ทอจากเส้นใยพอลิเอสเตอร์ มักใช้ทำเสื้อ
กันหนาว เนื่องจากมีคุณสมบัติให้ความอบอุ่นและระบายอากาศดี

มาที่นี้แบบด่วนจี๋ คิดว่ายังไงก็ต้องระบายความโกรธนี้ออกไปให้ได้
เขาจึงรู้สึกผิดคาดเมื่ออีกฝ่ายให้เขาผ่านเข้าไปง่าย ๆ

“เอ่อ”

“เข้าไปรอในห้องตรวจเลยคะ”

พยาบาลมีท่าที่ไม่สนใจ เขาจึงจำต้องหอบกรงเดินผ่าน
หน้าไซฟาตัวเดิมแล้วเข้าไปนั่งรอในห้องตรวจ

ซุตะรับรู้ถึงน้ำหนักของกรงที่วางอยู่บนตัก เจ้าแมวดูกระสับ-
กระส่าย ไม่รู้ว่ามันกำลังกังวลหรืออย่างไร

ไม่ใช่ความผิดของเจ้านี้อะไรหรอก ถึงเขาจะรู้อย่างนั้น แต่ซุตะ
ก็ควบคุมอารมณ์โกรธไว้ไม่ได้ ผ้าม่านเปิดออกแล้วหมอกก็เดินเข้ามา

“อ้าว คุณคางาวะ มาอีกแล้วหรอครับ วันนี้เป็นอะไร
มาล่ะ”

ทันทีที่เห็นรอยยิ้มอ่อนโยนของอีกฝ่าย อารมณ์ของซุตะ
ก็ปะทุออกมาทันที

“ผมโดนไล่ออกจากบริษัทแล้ว! เป็นเพราะเจ้าแมวตัวนี้!”

ไซแล้ว เป็นความผิดของเจ้านี้นั่นแหละ เขาจับขอบกรง
ไว้นั่น ไม่รู้ว่าแมวรับรู้ความรู้สึกของเขาได้หรืออย่างไร มันจึง
ส่งเสียงขู่มาจากด้านใน

“แฮม ดีจังเลยนะครับ”

หมอบุดยืม ๆ ทำเอาซุตะตกใจจนตาลน

“ตะ...ดีแล้วหรอ”

“ก็คุณอยากลาออกนี่ครับ ไม่ต้องทำงานก็ถือว่าหมดปัญหา
แล้วนะครับ อา คิดถูกแล้วที่สั่งแมวตัวนี้ให้ ได้ผลดีเยี่ยมจริง ๆ”

หมอบืมอย่างพึงพอใจ รอยยิ้มนั้นทำให้ซุตะใจเย็นลงเล็กน้อย

ไม่ไหว คุณกันไม่รู้เรื่องเลย อันที่จริงโรงพยาบาลนี้ไม่ได้รักษาอะไรเขาเลยด้วยซ้ำ

แต่ถึงอย่างนั้นก็ขอปนหน่อยเถอะ ชูตะคิดแบบนั้นแล้วหัวกรงบนตักขึ้นไปวางบนโต๊ะ

“ผมไม่เคยคิดอยากลาออกเลยนะครับ อุตส่าห์ได้เข้าบริษัทชั้นนำทั้งที เพราะไม่อยากลาออกถึงได้มาปรึกษาคุณหมอใจ”

พอได้ยินแบบนี้หมอก็อึ้งงอด้วยความสงสัย

“คุณบอกว่าที่ทำงานของคุณเป็นบริษัทมีดีไม่ใช่หรอ”

“เรื่องนั้น...บริษัทที่ไหนก็เหมือนกันนั่นแหละ จะบริษัทขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดย่อมก็ไม่มีที่ไหนสมบูรณ์แบบหรอกครับ”

ชูตะอดแปลกใจไม่ได้ที่ตัวเองเอ่ยปากปกป้องบริษัทชั้นเลวร้ายที่ผ่านมาเพื่อนของเขา ก็พร่ำบอกเสมอว่าจะย้ายไปทำงานที่ไหนก็เหมือนกัน คิดเสียว่าเขาให้เงินเดือนก็พอแล้ว อย่าเลือกมากนักเลย

ชูตะบอกตัวเองแบบนี้และพยายามอดทนแล้ว แต่สุดท้ายก็เปล่าประโยชน์ เขาจึงเศร้าและหม่นหมอง

“โล่งอกง่าย ๆ แบบนี้มันเกินไปนะ แล้วที่ผมอดทนมาตลอดเพื่ออะไรกัน”

“อืม” หมอมองนาฬิกาข้อมือ “ถ้าไม่รังเกียจ ผมช่วยรับฟังได้นะครับ ไหน ๆ คนไข้ที่นัดไว้ก็ยังไม่มา”

น้ำเสียงของหมอฟังดูเหมือนสงสาร แต่ก็แฝงความอยากรู้อยากเห็นอยู่ในที

ชูตะหมดเรี่ยวแรง คลินิกนี้ไม่เหมือนที่อื่น ต่อให้เขาบอกว่าเจ็บปวดหรือร้องไห้ออกมาก็ไม่มีใครแสดงท่าทีเห็นใจ แต่ถึง

สำหรับคุณที่กำลังเผชิญปัญหาหนักใจอ่อนล้า
ลองรับแมวสุดน่ารักและแสนซนไปเป็นยาหน้อยดีไหม

ยินดีต้อนรับสู่โรงพยาบาลโคะโคโระ
ซึ่งตั้งอยู่บนชั้นห้าของอาคารเก่าในซอยแคบที่มีดสลัว
ที่นี่คือคลินิกจิตเวชที่ทั้งหมอและพยาบาลดูท่าทางน่าสงสัย
สิ่งที่แปลกที่สุดเห็นจะเป็นวิธีรักษา
เพราะหมอไม่ได้สั่งจ่ายยา แต่สั่งจ่ายแมวพร้อมเอกสารกำกับ
ให้รับไปดูแลตามวันที่กำหนด

ชุดที่เหนื่อยกับงานจนคิดอยากลาออก
โคะที่รู้สึกเป็นส่วนเกินทั้งที่บ้านและที่ทำงาน
เมกุมิที่ไม่เข้าใจว่าลูกสาววัยกำลังโตคิดอะไรอยู่
โกโมกะที่จริงจังกับทุกสิ่งจนหงุดหงิดคนรอบตัว

คนไข้แต่ละคนหอบหัวใจอันหนักอึ้งมาที่โรงพยาบาลแห่งนี้
และได้รับยาแมวเหมียวซึ่งออกฤทธิ์แตกต่างกันไป

แมวจะมีพลังวิเศษเยียวยาความเหนื่อยล้าในใจได้จริงหรือไม่
ไปพิสูจน์ที่โรงพยาบาลแห่งนี้กันเลย!

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7359-2

9 786161 873592

Illustration: Arisa Shimoda